

Katarina Ristić Aglaja

Vremenski Levak

*Potisnuće duha zemljinog šara u Podzemlje osuda je majke zvezdanih rojeva na život u progonstvu (njen pad u bezimenost). Tako je svet-pre-vremena ostao na površini pust. Ali ona je od ostatka stare svetlosti zemlje, upijene u sebe, stvorila **samostalan slikotvorni mikrosvet**: životodavna supstanca stalagnita sazdana beše od astralnih suza nje sâme.*

&

Lemurka Maja – propala kroz rupu Vremenâ

Slike u Njenom umu, još nespemne da se od Nje osamostale i projekcijom na Haos oprobaju, prosijavale su *minimalnom energejom*; plavoljubičastom svetlošću, odsevom Snevačice sâme – čije umno čelo je ispuštalo melem na pukotine-u-tkivu vlastitog snevanja: jedini način opstojavanja *aristokratije duha*, koja se gnušala učešća u usponu kanibalističke svetlosti.

Vizija Njene prostorne mogućnosti rasla je sve do tačke Njenog buđenja – obrušavanja cele uzdrhtale građevine pojma (o svom postojanju) u Podzemlje: ono koje guta plavu zvezdu s vrha odapete strele praljudske opčinjenosti, i pretvara je u lotos-na-lokvanju vlastite močvare.

Tek tu – u toj čekaonici turobne svejednakosti – *Ona* je izvršila rašivanje kružne teksture sopstvenih eteroplovnih slika: transfiguraciju latica unutar vlastite krune – usled koje se na *jednu od njih* ispisala strelica krajnjeg izlaza. Tako ova preobilna čaška Njenog temena najzad otkriva svoju tamnu odvodnu tačku, uski prolaz za putovanje **unazad**: u razređen eter vlastitog vodokorena.

Jer *Ona*, projekcijom uveličana do visine kule (od-sopstvenih-slika – s krunom osmatralaštva na vrhu) beše (s Njenim krahom, koji se završava prizemljenjem krune) vraćena na prvobitnu veličinu. Pri tom Joj se sadržaj krune (pehar noćnog ambrozijuma) prosipa po prostranstvu vlastite samoprojekcije – groblju idejnih (pogranično upetljanih) slika.

Tako im *Ona* daruje jedan svetlosno osamostaljen, profiltrirano zagrobni život, nalik na rastuće grozdove stalagnita. *Ona* sâma pri tom nestaje **u rupi njihovog rojenja** – jer upravo oni je sprovode iz neopredeljeno-davnog u izboreno-buduće vreme.

Demoniski proboj okrugline blaženog ostrva; oslobođen glisando iz podmorske pećine, i to kroz koral Jednoroga koji *uvis* raste. I najzad: izmeštenje kule-osmatračnice na *krov sveta*.

&

Svakome je poznato da se u snovima nikad ne vidi sunce, iako se često dobija utisak mnogo jače svetlosti. Predmeti i tela zrače sami od sebe. Nađoh se u nekom malom parku u kome su se nizali

venjaci s belim i crnim grozdovima; ukoliko je gospa koja me je vodila dublje zalazila pod te okićene svodove, senka ukrštenih venjaka menjala je za moje oko svoje oblike i svoju odeću.

(...)

Gospa za kojom sam išao izvi svoj viti stas u pokretu od kojeg počese da se prelivaju nabori njene svilene haljine, tako da je vrt postepeno dobijao njen oblik. S mukom sam se probijao kroz vreže od kupina kao da uhvatim uveličanu senku, senku koja mi je izmicala; ali se sapletoh o jedan porušen zid, u čijem podnožju je ležalo poprsje neke žene. Dok sam ga podizao učini mi se da je to *njeno* poprsje... Odmah sam poznao njen mili lik, i obazrevši se oko sebe primetih da je vrt dobio izgled groblja. Glasovi su govorili: – Vasiona je u noći!

(Žerar de Nerval: *Aurelija*)

&

Solipsizam Majčinog Uma

Kada je samotna samostvorena Majka odaslala – iz dubine vlastite zenice – plan *uzornog* sveta u beskrajni nebo-ocean, *Ona* nije dobila od njega **očekivani odgovor** /jer Erot se izgubio u lavirintu noćnih ogledala/. Zato je povukla ovaj plan u dubinu svog Uma, na nivo samopropitujuće Hipoteze; opskrbila ga je *minimalnom energejom*, dovoljnom za vegetiranje kruga *probranih dahova* – koji tumače/prevode Njenu središnju tačku što opstoji na samom prevoju koncentričnih prstenova, vidova prikaze sâme Smrti.

(...)

Ružo, koja, tek rođena, naopačke oponašaš
sve sporosti smrti.

(Rilke: *Ruže*)

To Njeno povlačenje dobilo je izgled Trozrake zvezde, Piramide-bez-osnove. Jer ono što je trebalo biti jedna svakome ispunjena sadašnjost-na-Zemlji propalo je u rupu Vremena, te odatle bilo lansirano u prazninu nadaleke budućnosti. Njen hram je ostao ispražnjen u dubinama; ostao je samo Njen amblem uglavljen pod vrh zvezdane tavanice: *zlatna vaga* koja je za ljude značila: obećanje *povratka istog* u svetlu razgranatijem od svetla priteklog s ovozemaljskog Sunca.

Rekoh: – Kao Dijana je plava

(...)

ona stiže ne strepeć od Lava
da očima rastera noć straha –

Ali, Psiha, dižući prst bleđi reče:

– Tužna, te zvezde se plašim;
bledila se njenog čudno plašim; –
Bi u takvom užasu i bedi
da je krila pustila tlem prašnim.

&

Razobličenje božanskog egzibicionizma

Odnos Majke i Kćerke odnos je Jedinice i Nule – odnos koji se samoprodužuje u beskonačnost. Barjak autoreferencije Majke ili razbarušen snop noćne paprati stremi *koso* uvis – ka dohvatu Severnog kruga.

Sutonja zona biljno-zvezdane hibridnosti, ili Kćerin duh **prevratničke začudnosti**: *ona* jedina (Nula-u-Jedinici) *koja zna* da Majka (– iako povrh svega uzdignut Simbol –) nikad ne zna za samu sebe, nego uvek samo za svet (koga temporalno obgrljuje).

Odnos Majke (Ananke/Tiranke) i Kćeri (Mojre/Begunice) primarniji je nego odnos Majke (Nikte, hučnog srebrnog Jajeta) i Sina (Erota, ušuškano zlatokrilo Androgena).

Kada ne bi tako bilo, Majka (– subjekt promisli svih svetova –) bi se stopila u jedno sa samo jednim (– slučajno prvoizronelim, trenutno pobedničkim i stoga tragičkim –) Svetom/Sinom. I tada bi nastao amalgam koji nužno korodira – jer se *grotlo središta* sveti zbog sopstvenog pada u Zaborav-od-sveta, koga beše sâmo ispovalilo.

Povratak strele jednom samoobvezane beskrajnosti u pozadinsko crnilo – gde joj se gubi trag. Ljuštenje lake pozlate sa Suncem obasjane strane Utvarne planete, plus pojava sasvim nove *purpurne* svetlosti s *obrnute* strane iste. “Zvezda naše maglovite nauke” (Malarne) što prede nit sposobnu da nadomesti vlastiti bezdani prekid.

Senka Sina redom opseda sve mojre – osim Klote i Hekate, koje neznački rade za to da tragički Sin/Svet može da se vrati u komičku Majku/Baubo, te da time nastupi vladavina (tiranija) najužeg (kronosovog) prstena: omča prigušenja dileme unutar davnog eona, iz čega sledi veštačka homeostaza svetlosti ili pakao večno-stojnog dana. Božanstvo tu biva svedeno na puko prikazivanje.

Upravo je Baubo ta koja pomoću duhovitog izokretanja prareči ništi fakticitet prasneta, a preeksoniranu sliku davnine sužava u *detalji*: znak njene izvorišne raznolikosti.

Vremenski Levak

U srcu Atlantide postojao je nesklad između plana primljenog *odozgo* i materijala crpenog *odozdo*.

Ravoj primitivnog uma nije mogao da sustigne viziju koja ga je pokrenula, te se zaustavio na *pretposlednjem* stepeniku hrama – čiju je skalju sâm izgradio. Tada je došlo do **prvog pogleda unazad**: na zgažena stvorenja duž pređenog puta, koja ne behu shvatila ritam i redosled povorke što se kretala (kao-u-snu) ka vrhu razjašnjenja *zvezdane*

vizije; ona su dopustila da ih sasvim obuzme pohlepa, te su previdela šestarom nebesa prautvrđen raspored.

Tek se tu – *preko prizora nasilja* – javila **svest o rascepu** onog gore i ovog dole; jer *ovo dole* je praznina samopreispitivanja *onog gore*, ne i njegov gradivni materijal – koji je (kao fakticitet drevnog vremena) osuđen da se uruši-u-sebe; te i da vaskrsne iz svog **ostatka**, putem progovora *zavišću povređene* okrugline *onog gore* – koje je najzad shvatilo svoju samodovoljnost; autonomnost sopstvenog razvoja, što proističe iz dobro patentiranog vretena, živog kostura slikotvorstva. Ali, na prvom mestu – iz govornog subjekta, koji je čovek samoprevazilaženja svoje prvobitne situiranosti na blaženom ostrvu – kroz **dar smeha**: sâme Baubo.

Otud sledi oslobođenje daha iz tamnosvetlosne čahure, metamorfoza svilene bube, ili širenje sazajnih horizonata na sve strane.

Novi zakon Atene Palas, koja – Gromom izbačena iz komore Uma – potiskuje zakon evolucije u **najdublje podzemlje** – da bi tamo ovaj **uveličao svoje dejstvo**; te ujedno prerastao u maslinu što grančicom dotiče oblake: platformu Hiperboreje.

&

“Šta”, mislio je on, “zar bi bilo moguće da se pod našim nogama pokreće neki zaseban svet, pun ogromnog života? Da u Zemljinim bezdanima vršljaju nečuvani stvorovi, koje bi unutrašnja vatra mračne utrobe razvijala u džinovske i duhom silne prilike? Da li bi ovi strašni stranci, isterani prodornom hladnoćom, mogli jednom da se pojave među nama, dok bi se možda u isto vreme nebeski gosti, žive jezikom obdarene slike sazvežđa, pojavili nad našim glavama? Da li su ove kosti preostaci njihovog odlaženja ka površini ili znaci bekstva u dubinu?”

(Novalis: *Hajnrüh iz Ofterdingena*)

Lemurija – smeštena negde u srednjem Pacifiku – bila je daleko starija od Atlantide; posedovala je *hram zenice sunca*.

Odvaljen vrh piramide, ili strela sunčane vizije, sadržavala je u sebi **jedinicu mraka**; odnosno, njen vrhunac se /samozaokretno/ napajao na tom izvoru; ptica kondor /sunčana letilica/ je /tokom selidbe/ udahnula *maglinu* iz ponora ništavosti, i *ova* je postala sastavni deo njenog /viševertložnog/ puta.

Stanovnici Lemurije su toliko bili uronjeni u *prikazu zenice sunca*, da nisu videli samu okolnost njene pojave; a to je **mulj samorazornih duša** – koji, strelu ove prvoizronele sveopšte-svetlosne duše, teži da obruši i usisa u dno svih beznada.

I *hram zenice sunca* – nasaden na ušće podzemnih sila – i stanovnici okupljeni oko njega, potonuli su u algama obraslo podokeansko dno. Oni – *odveć zaneseni leptom* – nisu vodili računa o potrebi rashlađivanja sunčanog diska, na koga su se upisivali sadržaji **noćnosvetlosne kugle prorokovanja**, posađene na središnje postolje unutar hrama. Iako je ovaj isti izazivao šumske požare.

Nekolicina preživelih prenela je *kristalnu kuglu i njen disk* na susedni kontinent, odakle su ovi najzad stigli do Atlantide. Zato, jer su samo Atlantidani – iako lišeni predstave o pratvorcu – imali izgrađene brojne prstenove okolo mesta za sunčev hram. Tako je donesena kugla najzad izračila sadržaj svoje – *diskom prečitane* – unutrašnjosti na **okolne prstenove**; ispisala konstelaciju sunčanih pega, što odgovaraju kako licu majke stvoriteljke tako tačkama zla u ljudskoj prirodi.

*Ostavi dom od kristala, i izrasti,
sa patnjom, niz svod mesečinasti –
usput – kao svici u sicilskoj noći,
i drugim svetovima daj svetlosne moći!
Oglasi sve tajne svojega poslanstva
sazveždima, sjajnim sred prostranstva,
i budi svakom srcu međa i kob preka,
da zvezde ne klonu pred grehom čoveka!*

(Edgar Po: *Al Araf*)

Međutim, Atlantidani nisu umeli da iz tog nepokrenutog mozaika izvuku nit posmrtno-
tkajuće svetlosti pramajke, kao što su to činili Lemuri – *uronjavajući u dubinu njene
vizije o dalekoj budućnosti*; odnosno: čineći budućnost *i delujućom* u sadašnjosti *i
prelomnom* spram prošlosti.

- Nostalgija Male Atlantidanke -

Prolom bujice Majčinog umovanja o jedno ostrvo, ostavio je dubok otisak: – tablicu imena izgnanih duhova, među kojima predvodi *ona sama*, kao *zaboravom prenesena* u vlastitu Kćer. To je “ona koja više ne zna ni svoj stalež ni svoje mesto, ali koje se san još seća...”*.

Vrtlog Majčinog nestanka iscrtao je koncentrične prstenove ostrvskog grada: vetrom ispisane nanose oko *njenog središnje-izmaklog znanja*. Ali *ona sama* beše – nakon povratka sa zvezdanih lutanja, gde joj iza najdalje bele magline stoji utisnut pečat klase – prognana; *neprepoznata* od strane ostrvljana sa kojima je svoj zemaljski život proplela. A prisustvo detinjeg Erosa, s kojim se bejaše provlačila kroz džinovsko cveće, bî zamenjeno vrtnim statuama.

Još jedna strašna promena dogodila se *za vreme njenog odsustva*: načinjen je **popis** stalnog stanovništva – koji je isključivao duhove međuprostora, što kruže između ostrva i daljnih svetova: kako svetova smeštenih na samom globusu, tako i onih koji se nalaze na delovima zvezdanog neba što se sa Zemlje nikad ne vide /a upravo to behu nerasvetljeni izvori raznorodnosti ostrva i ostrvljana, kakvi su narastali do praga čudnog/.

Tako duhovi *s naličja* Plejada potražiše sebi drugo mesto za vlastite biljno-inteligentne, zvezdano-svetlosne rasade: nađoše prvo Egipat, potom Kipar, Krit i Del. I tek tu se

dogodi emancipacija ljudskog roda od klase vanzemaljačkih duhova: onih koji su grb praroditeljke spustili s nebeske visine i ukopali ga u zemaljske dubine...

Jer, Majkom prosuto zvezdano semenje dovelo je do toga da biljke zrače sopstvenu blagu svetlost, a pojedine životinje steknu zvezdani razum – postanu ljudima. A zatim je došlo i do nicanja – iz noćnog krila prirode – zdanja pogodnih za život i planetarno-nebesku orijentaciju ostrvljana.

Trenutak tišine – unutar prašume prepune zvukova – beše poslednji znak opomene za napuštanje ostrva. Samo oni malobrojni, na vreme prebegli – koji nemahu osećaj premoći – behu svedoci pojave *zelene zvezde* što razjašnjava poreklo *ostrvske klase*. I samo oni – kao *njome vođeni* – postahu Hiperborejci. A potopljeni ostrvljani još dalje tumarahu morima, kao vazdušne skeletne prikaze: oni su davne svetleće olupine, ili kronosu prkoseći Lemuri.

- Bezimena ostrvska zvezda -

Preživeli ostrvljani napraviše na mestu svog prebega – velikom egejskom ostrvu – novu Atlantidu. I pošto svetlost sazvežđa nebo-okeanske majke ne obasjavaše zadugo ovo novo stanište – već samo napajaše limb Male Atlantidanke – oni odlučiše da ovu potonju postave u centar novog hrama: ono mesto odakle bi se zraci noćnog sunca, **kroz nju projekciono uveličanu**, proširili na ceo polis. Ali, *ona* to dobi. Jer, na taj način bi se razmagnetisao unutrašnji kompas *njenog* astralnog tela, koji jedini pokazuje pravac doticanja-i-oticanja tamne energije majke, kolabirajuće duž kružne staze svog progonstva.

U lako-propustni limb Male Atlantidanke dostrujavao je gust fluid od vremena pre postanja, i *unutar njega* se kristalisao u rasvetu postapokaliptične budućnosti. Ali, *ona* bi radije bila vetrokaz prolaznih zloduha nego što bi sela u zrakasto središte hrama, što sputava silu samoosvetljavanja njegove najvlastitije nepoznanice: one što preuređuje posmrtnu budućnost ostrva – na taj način da ova ne bude fetišizirana (kao potopljen grad statua); te i da ne označi kraj Stolovanja Majki – u veličanstvenom međuprostoru neba i mora.

Mala Atlantidanka, oborena samotna zvezda – **izraz tesnaca vrtložne sile** – bila je poslednji izdanak koralnog zamka i ujedno vladarka mrtvog carstva. Jer, ograničeno je trajanje loze podmorsko-razumskih bića, koja teže savršenom zdanju – onome koje na svom vrhuncu biva obrušavano u vir što potapa brodove. Ali, zarad njegovog obnavljanja ostale vile žrtvovahu svoje koralne kose, radosno ubrane zvezdane krakove: to beše poslednji njihov pokušaj orobljavanja zvezdanog neba *donjim okatim* ogledalom. Jer, nemoguće je bilo zaustaviti otvaranje školjke noći prema nenadanoj vatrenoj novosti; nemoguće je bilo navesti biserje da i dalje spava u sterilno beloju sferi svetlosti – što ne prima belege osvitnog rumenila kakvo se redovno utkivaše u morsku penu. Tek tim razbistravanjem praiživora svih glasova – što vrši stalni pomak kroz zonu sutonje neodređenosti čovečanstva – kćer umrle pramajke biva pridodata Plejadama. Tu

neizvesnost saobraćanja-u-mraku biva najzad preobražena u prostor zavelovljene prozirnosti: – prizor milionito praskozorne noći!

Oni rekoše: – Nema drugog načina da te popišemo kao stanovnika ovog ostrvskog grada, osim u vidu endemske jedinice što je nikla u srcu njegovog podzemnog hrama. Trebalo je da zauzmeš položaj na sâmom vrhu, kao zamena za majku koja je iščezla, ujedno, da budeš štit hrama od podmuklog pisara naših proviđenja. Sada si bezgranična nula, i kreneš li na put bez nama izdatog dokumenta, kojim se pravilno imenuje tvoje poreklo, bićeš bîće predato slučaju.

Čuvši za takvo svoje obespravljenje, u limbu Male Atlantidanke dogodio se prelom majčinog rezonantnog bića – tako da *ona*, gurnuta u **ново majčino ništavilo** (penu morskog osvita), izgubi vezu sa svojom prošlošću na zemlji (posebno, novim ostrvskim hramom). A zatim se beše bestežinski vinula u crno nebo budućnosti, razvivši svoj vodeno-plavi cvet u svetiljku noćne kupole; onu što svetli ponad ostrva, ali i spušta milosnu peteljku (fitilj) do u njegovo *sadašnje vreme* – kroz otvor na vrhu samonikle piramide Suncostoja. I samo *taj svet*, jednom zbivajući u vremenu, bî izuzet iz vremena – kao *uzorni ili astralni svet*.

Izvor nadahnuća ove dve kratke elegije bila su Rahmanjinova “ELEGIČNA” Piano Tria.

Novo Zvezdano Tkanje

*Raskoši, dvorano gde kralj zavedeni
Grč venaca gleda, smrt u svečanosti,
Samo ponos vi ste, skriven tamnom zlosti
Oku samotnika, verom zasenjenim.*

*Znam, daleko od te noći, zemlja sjajnim
Bleskom daje svetlost neobičnoj tajni
I rugobni vekovi je manje mračne.*

(Malarme; neimenovana pesma)

S neumoljivog Zvezdanog Razboja otrgle, preuranjene ideje-sličice, koje nisu učestvovalе u proizvodnji vlastite zrcalno-svetlodavne tvari (što vrhuni u *polarnoj čipkastoj kruni – izrazu samosvesti duha* – što **obrubom svladava jedinicu bezdane praznine**), behu usisane nižom tvari: antitezom duha slikotvorstva, otpatkom zvezdanog prediva. Zapravo, one behu silom (prevremeno) uzemljene u (prekratkotrajni) rajski vrt, i usađene u um njegovog divljeg pretka: tako nastade prvi (lažni) prorok, koji je mogao tačno da percipira zvezdanu tkaninu, ali ne i da pronikne u težište duha koji rukovodi njegovom niti – *nestašnim izdankom gigantske zvezde samouništenja*.

Međutim, kada se – *slučajem* – dogodilo preklapanje čipkastom tkaninom te bezdano-usisavajuće rupe ne/postojanja, otelovio se na Zemlji *duh novog zvezdoznanstva (Koleda, koja prekraja koloplet, u neočekivanom smeru)*; onakav, koji je prozirao u budućnosno

događanje, kroz sitne rupe tog tkanja, najpre svojim krilatim očima! I konac tkanja otad više nije bio prenapet (– centrifugalnom silom zategnut do krajnosti vretena –) već se *isprekidan celio svilastim zakrpama*, iz zrcala svoje spoznate antiteze! I na taj način olabavljivao za svoje **ornamentalno-govorne zavijutke** – koji su mogli iskazati buduće-noćno (podzemnim zalihama okićeno) nebo; dakle, nebo koje je sa starom zemnom površinom nepodudarno više u potpunosti.

Ali, sačuvana je, pri tom, *svetlost zemne oaze* (odmerena rupa u tkanju, diskretna doza otrova, zimski dar anime mundi) sa koje se vršila delatnost ovog inkarniranog duha predskazanja (alegorijske pretkinje, spektralne žar-ptice). I ona je evakuisana (kroz tunel srebrne vrpce, iz zlatnog težišta omfalosa) u domen svečanog (kružnog) promišljanja vlastite slepo-misaone pretpostavke – kao najverodostojnije! I taj je *sklonjeni* egzemplarni svet obdaren najvišim kvalitetom obrađene materije prima, pale u ništavost.

&

Svemirski sat (bilo vretena) će otad imati **uži, unutrašnji krug, slušni organ doticanja muklog središta**; ujedno: *poprečnu strujnu osmicu* u vidu *dvobojno-slivajućeg para očiju*; dolinu kruženja svetlosti, zaokruženu do pune celine: zlatnog jajeta Gakušinog. Finalni uzrok što – iako vitrifikovani – s najviše grane života priziva dubinu mračnog postanka.

Takođe **širi, šuplje-okvirni, dijabolični krug**, podeljen – *uzduž*– na dve polutke:

- **tamnu polutku**, okrenutu od Zemlje, kao i od brige svetlosnog bića za zlokliconosni kapacitet ljudske vrste, gde se (– upravo iz onog *uzornog, učahurenog*, pa ipak ljudskog prasneta –) raspršuju zraci na izvan-Sunčeve galaksije i oplemenjuju ih.
- **svetlu polutku**, okrenutu (upornim izdankom evakuisane čahure zemnog prasneta) ka dalekoj Zemlji – gde preostalo jezgro zemnog prasneta biva rasejano u zrake drugačije raspodele jednom posvećenih zemnih stvari od one kakva je vladala pod Saturnovom kosom. Jer sad sve ostaje u Sferi svečanog promišljanja Suživota – tako što nagim prisustvom daje samoiluminaciju!

Istočna Kapija

Zrak sutona što menja akcenat na stvarima (šiknut mlaz iz srca planine, što boji tugom sutonje nebo i preuobličava zemni predeo) tihne i ostavlja (umireno-vulkanski, blede-tirkizni) odblesak na Severnoj strani: – poslednji sud zvezdanom tkanju (koje beše bezmilosno).

Severna Kapija propušta putnika na Istok, gde ga sačekuje neumoljivo-žalni lik *treće sudaje*: Nema Posmatračica – pokazujući mu, s vrha litice, na **daleki jugozapad**: školjku blaženih, unutar koje trepti sumiran sjaj novopročišćenih duša umrlih – koje potpomažu

uspostavljanje kontakta između izgubljenih zemnih stvorenja i uzvišenog onozemaljskog uma.

U *nju* se survalo svo bezobalno korenje porekla, i izvrtanjem vezalo za *nov* zvezdani koren: **zidanje nebeske platforme**, oslonjene tek na jedan *ustrajali* izdanak adventivnog korena, usađenog u sam procep šumskog klizišta.

Dah najdubljeg podzemlja izbija iz čaški mladog zelenila i nerascvalog cveća, a granje se pod njegovim nadirrom vrtloži – postajući nalik na podvodno rastinje, kakvo se obično združeno drži pred naletima vetrova.

Crvena (podzemno-izbačena, srce-pulsna) zemlja te (zagrobno obasjane) pustoši, filtrira uticaje zloćudnih zvezda na **novе zemne naraštaje** – i ove **povratno upisuje u iste**. Obogaćenje zvezdanih krakova novim *brušenijim* ukrasima.

Tek time *ona* – čiji je uzorak nošen u putnikovoj šaci – navodi čitave konstelacije nebesnika na samopreispitivanje.

Slom nebeskih tablica:

Želja pra-ideje (majke-sove) za potvrdom svoje pra-jedine mogućnosti **nesamerljivo ojačava u vakuumu** – u kome ona trudno iščekuje vlastitu opreku; ta opreka jesu uvrtoženo-mrežaste tablice, pod koje se privodi trag njene samoizronele pojave.

Moraju se polomiti tablice (srušiti lestvice) jer ove pripadaju *ravni uskrsnuća; sferi nesaznajnog*, za koju je potrebna – *herojska* – spremnost na skok. A dokle god se one – kroz pokretne zavoje – daju sopstvenom iščitavanju, sam subjekt iščitavanja ne može izvršiti (*pravovremeni*) skok; tj. ne može ispuniti tablice, jer ne može ući u oblast apsolutnog rizika iz koje se one same ispisuju: sopstveno znanje o iščitavanome ga sprečava u tome.

Iz tog vrtoglavog iščitavanja *odmaknute sfere* dotekla je i predstava o *nužnoj dobroti* te iste, i to onoj koja nagoni zemnog sagledavaoca na – u svom pra-razlogu ne-preispitanu – delatnost: odluku na – *preuranjen* – skok. Ali, prava njegova delatnost može da izvire tek iz sloma prisutne lestvice vrednosti, ili, beline njegovih olujno-raskrzanih velova.

Teza o zlu nebesnika:

Postoje neki od duhova koji čine nadnebesku elitu, a koji uopšte nemaju samobitno postojanje – te koji čine mrtva slova tablica. I oni usisavaju pojavno mnoštvo, sakupljeno-oko-prestola, kao jednu nepreglednu mlečnu prašinu. Na taj način postade plodonosna glina (klupko mrtvih reči) iz koje proključava nov (širesmisleni, izvanprestoni) život.

Postoje i oni koji takvu samobitnost imaju, ali koji čine tek manjinu-unutar-manjine: podskup date elite, ili kličajući kapacitet vakuuma, skrit **ispod samih mrtvih slova**. A svi ostali duhovi – kovitlavo mnoštvo čestica – čine prelazne oblike između ova dva slučaja.

(...) *Jer nebesnici
nisu sve kadri. Naime, sežu
smrtnici pre do ponora. Dakle, s njima se
preokreće odjek. Dugo je*

*vreme, ali se zbiva
istinitost.*

(Helderlin: MNEMOZINA – fragment druge verzije)

Princeza od smole

Lutka skrivena u godovima drveta (njegova najintimnija ličnost; pra-pra-unuka podzemno-sunčane starice) postaje vremenom *sve manja i manja* – u korist svojih proširenih odjeka **koji prate, talasaju i preokreću njenu prvobitnu nameru: da izađe napolje i udahne talas daljne atmosfere.**

Zbog te nemogućnosti, ova lutka se žarila u samoj sebi, a mozak joj je proključavao – postajući sve više nalik purpurnom jorgovanu. Tako je ona isušila sokove stoletnog stabla, a ono-kao-umiruće počelo je da ispušta smolu, nektar samopomazanja (suze davno zaboravljene starice).

Kapi smole padale su na zemlju s jedne adventivne grane, i stvorile ljudsku uspravnu figuru. I kada je sputanost žive lutke dovela do ključanja njenog mozga – i kada je ovaj isti oslobodio *munju*, koja je rasula cvetiće sopstvenih mu misli kroz gornje-nebesko crnilo – nepomična figura-od-smole se ispuni bojama /ovog posmrtno-sunčanog vatrometa/; te oslobodi vlastite mirise potekle od žrtvovanog prastabla. Tad ona načini *prvi pokret*, proistekao iz njene sopstvene (– s polukružnim vremenom *naizmjenične* tiranije *tamnog starca i svetle starice* više nepodudarne –) volje.

Persefona & Hekata

Dah neutažive osame huji kroz strune njenog tela dok naporno hodi po predelu odbeglog sećanja. Samosagorelo zlo rajskog preobilja Lemurije svelo se na ogoljeno granje puno zimski usnulih koštica, zrnca besmrtnosti u zaboravu. Kada upadne u procep planinskog zemljišta, granati izdanci njene glave i udova spašavaju je od pada u ponor svezaborava. Uspinje se ona polako ka planinskoj kolibi svoje starice, koju zna samo iz nepamćene davnine. Goni je srp narastajućeg meseca, dok je usporava srp opadajućeg. Čas je Kora čas Hekata. A ta se dva oprečna srpa (zakrivljena zrcala) najzad spojiše u kolut novog podmlađenog lica Staričinog i onog koga čini reljef nepoznate Mesečeve pozadine. To je lice koje je ostavilo svoj otisak na severnom polu još-ne-učvršćene kugle zemaljske. Tu je izdubilo zelenu dolinu, raj nepamćenog vremena izmaknut iz opšte struje kretanja sveta.

Leptir s krilom od jesenjeg lista

Gusenica što iz usnule lutke razavija krila, plamteći prst od rascvetalog voska*, ili beloplavetna kapa vidovnjaka, osuđeni su na prevremenu smrt/gašenje.

Pogled unazad, na izvor vlastitog života/postojanja – u **izbočini napuklog ogledala**, odškrnutim vratima onostranog, ili pećini ukrštenih stakala jugozapada, gde je zacrtan put kroz njegove zubce: put koji ne vodi nikud do li uokrug štapa zabodenog u vodeni početak pri šupljem stablu podzemlja...

Odatle se – iz podvodne petlje tog korenja – **razvezuju slepe ulice**: one što teku ka pustoši jugoistočne strane, kud zaludno streme jablanovi pokušanog pogleda na budućnost...; dakle, rukavci nečije *izbegnute* smrti u preobilju.

Slogan svih smrti u čijem dnu stoji oko *treptave budnosti*.

Zmija stremi iz purpurne visine rajskog lišća u hladnu plavičastu dubinu *ovog* stabla – radi pronalaska ućahurene lutke, kojoj preotima sunčana krila /postajući zmajem što otperja put zapada/.

Ali, na *nju* pade crven jesenji list – kakav joj dâde moć spoznaje sopstvene nad-lepote, što tka svoje šare u žalosti. I tek otad joj čežnja ubogog lualice, kao i oskudnost zemnog putovanja (u koju se uopšte utiskuje ljudska osobenost) postade milija od (preobiljem ljušteće, odmetnuto podzemne) riznice bestelesnih slika. I *ona* se tad nêmo zaputi na strmu severoistočnu uzvišicu; mesto čekanja apsolutno novih, pevno-stradalačkih otelotvorenja.

Produžen rep rajске ptice – eho zvonjave zinutog podzemlja – grana je bega mnogih duša iz *tamnice suštastvenog*.

&

Kada se Psiheja-život spušta ka senima u poluprozirnu šumu, po Persefoninom tragu, slepa se lastavica baca pred noge sa stigijskom nežnošću i zelenom grančicom. U susret begunici žuri gomila seni, dočekujući naricanjem novu drugaricu, i slabačke ruke krše pred njom u nedoumici i s bojažljivom nadom.

(...)

Ne čuju se ptice. Imortela ne cveta. Prozirne su grive noćne ergele. U suvoj reci plovi prazni čun. Među zrikavcima reč je bez svesti. I polako raste, kao šator ili hram ... O, kad bih mogao da vratim stid okatih prstiju, i ispupčenu radost prepoznavanja. Ja se toliko plašim ridanja Aonida, magle, zvonjave i razjapljenog ponora. A smrtnima je data vlast da vole i prepoznaju, za njih će se i zvuk preleti u prste; ali ja sam zaboravio šta hoću da kažem i bestelesna misao će se vratiti u dvorac senki. Sve nešto drugo prozirna ponavlja, samo lastavica, drugarica, Antigona...

(Mandeljštam: *Kada se Psiheja-život spušta ka senima*)

Žalosna ptica

Dok je vladao kružni tok vremena, ptica-selica je stalno menjala pol magnetnog pera vrh svoje glave. Ali, kada se ustalila na Severu, nemoćna da u jesen poleti (zato jer je jedno, spram nje pobjedničko vreme stalo na čelo uzlazne spirale događanja) zov (nedogođene) prošlosti postade toliki da izazva u njoj grč. *Fontana svetlosti* što izvire iz *pernate krune* se zaledila i okovala pticu, a **glavno magnetno pero** je počelo da joj se koleba između dva suprotna Zemljina pola – opredelivši se za procep sred dvosmernog vremena; tj. za prolaz unazad ka mestu izopštenom iz opšte struje: ka komori njenog uma, gde pluta ostrvce od okatog kristala, koga napaja *kap s tavanice vremena*.

Rešenje Lavirinta:

Oslobađanje Knososa

Pra-biće (majka-sova) koje **nije imalo opreku** (već se okretalo oko svoje ose) moralo je **samo da je smisli**, te projekcijom-na ništavilo **oproba** – u njenoj moći da opstoji. Tako je nastao Lavirint jednog svetlosno-osamostaljenog Pogleda: onaj koji je izraz usuđivanja pra-bića na *prizor vlastitog nepostojanja*: **četvorokut** vlastite izopštenosti iz novonastalog sveta. I on – kao prostor mogućnosti suživota razlika – nastavlja da se multiplikuje (množi sa samim sobom): na taj način što se – projektovanjem u daljinu – smanjuje i (četvorodelno) dopisuje u samog sebe: kao prvobitno fiksiran *ram opreke*.

Tako nastaje *pododeljak* vizije pra-bića, koji određuje *segment* njegove (četvorokutne) sile: par (umnožavajućih, supersimetričnih) suprotnosti: Juno i Genije, dva (izlazno-ulazna) pola *nebeskog vretena* – koje, stalnim obrtanjem *oko svoje ose*, brusi *dijamant ništavila*; oplemenjuje prirodu svetlosti /kroti nepodnošljiv pogled čudovišta/; skreće je u prostor iza ogledala – gde ova postaje fugom svoje zemne utrulosti; trepetnom i stoga slikotvornom **žicom harfe** – što crpi svoj život iz složenog mozaika vlastitog posmrtno-razbijenog zvona odjeka.

Ali – da bi ovo nebesko vreteno radilo kako treba – niti zemaljski vlasnik June /Minotaur/, niti zemaljska vlasnica Genija /Arijadna/, ne smeju ove zadržavati kod sebe: moraju ih otpustiti u Eter, gde će se ukrstiti – kao Heksagram, uzdignut simbol jednog pokretnog jedinstva.

Arijadna (samostvorena majka-sova, privremeno spuštена na zemlju) je otpustila svog Genija; ali, Minotaur (samostvoreni otac jednoroga, ili tvorac muzike osame) nije otpustio svoju Junu – eteričnu dvojnicu Arijadne, za koju je greškom mislio da je sama Arijadna, sasvim nevoljna da živi u podzemlju.

Tada je *ona* morala – predvođena Genijem vršno-ulazne niti nebeskog tkanja – da krene u bezdan Lavirinta; to jest, u preusmeravajući **bezizlaz** jednog zmajevski-svevidećeg pogleda – kakav beše hitnut u utrobu Zemljine lopte, još u vremenu *pre* postanja života na Njenoj površini. I da tada – stigavši do Minotaura, i to kao osvedočenje (odbeglo nezavisnog) života *njene* zarobljene (pogrešno tumačene) *praslike* – preuzme Junu (žalom opijenu, svetsku nerazdeljenu dušu). Tek time – iz otrovne bobice podzemlja ispredena – nit sudbinskog tkanja biva oslobođena nužde tkalačkog ponavljanja, i zakovrnuta tako da

izbegne sopstveni prekid o *izdužujući špic vretena*. A uporedo tome i rog Minotaura beše zakovrnut u Mesečev srp; ujedno: pehar Venerinih suza.

Tako sa **olujne platforme sveznanja** (presto podzemlja podudaran sa najvećom visinom) biva spušten *kosi zrak svetlosti* – koji na nov neiskazan način obasjava ovozemaljski pravno-uspostavljen poredak: grad Knosos, koji je konačno preobrazio i izneo na površinu svoj najdublje-podzemni osnov.

Šiljak vasiona (crveni krug u belom trouglu; istaknuta Jedinica) je postao od **tronošca** (belog kruga u crvenom trouglu; utaknute Nule); i to onog što je postavljen ponad bezdna, tj. nad pukotinom između gornje i donje hemisfere, *zlatnog oblutka*. Na taj način je *dati tronožac* umetnut u *kuglu sveobuhvatnog*, radi spajajućeg razdvajanja neba i zemlje, – *uvis šiljeći je!*

Jer, tek Ideja o premašaju (prvo)-stvorene Celine uvodi u nju (kao piramidalnu) belinu (hučnu šupljinu) – Nulu upisanu u sam tronožac; čistinu preuspostave božanskog subjektiviteta, odnosno, putanje noćno-paliteljskog sveviđenja.

Volja za ospoljenjem mitske šupljine jeste ta koja je indikovala unutarstetsko zlo.

Kugla sveobuhvatnog je – budući ispunjena pritiskom, ili, nedokučivom stranosti – već sama po sebi **demoniski premašaj**; san o sebi samoj, *s onu stranu* vlastite prvostvorene granice; polarno-svetlosna prikaza prve, same i samoizdvojene zvezde, što se kruni u *drugu beskrajnost...* ; ona što jedina zrači “strašnim dostojanstvom udaljeno-prvobitne nevinosti”.* (H. Broh).

Time što je – skritošću kljuna – omogućila pojavu/vladavinu svog Odlivka/Senke, kugla je zaprečena u mogućnostima daljeg tkalački prodisavajućeg širenja /susretanja drugih kugli/. Ali se zato preokrenula u **unutrašnje prostranstvo**, da bi – akcentovanjem svoje unutrašnje-potporne razlike, prve polarizovane krajnosti – učvrstila merilo/svetilo same ove *sobom prvo-hitnute* protivnosti – **kao nadkrajnosne**; dakle, projektovala je svoju kresavu nesvodivo-unutrašnju razliku na spoljašnje joj crnilo, u kome se jedan njen kraj utopio **a drugi nije**. Ovaj drugi je postao polarna zvezda: ona što svetli onkraj ponora.

Tren svetlo-prelomnog “ili-ili”: razrešenje Sopstva od Zlog Dvojnika, kroz dugo odlagan susret sa njime.

Šestarenje Večnosti

Belo skriveno središte unutar srca gavrana koji šestari nad predelom, obeležava jedino *tišinsko* mesto unutar Podzemnog lavirinta Sunčanog grada, koga je oganj ljudske

pohlepe pokopao i osudio na nepodnošljiv viševekovni bruj – izraz svog melanholičnog samozaborava.

Otud **dubina priče** jednog gavrana, koji **meri stupnjeve** narastajućih bolova vrh *tesne zemljine kore* – koji su prvobitno bili nepojamni, da bi tek kroz svoj savez sa dalekim prislušavaocima postali pojamni: i to kao *kristal-koji-raste*, sasud odjeka tuđinskih patnji; a zatim, krst sapatništva, utisnut na mesto spoznatog vrhunca – u vidu Grede, što podupire odmetnut, zanavek putujući Šiljak pojedinostvene volje; odvaljen pramac Lađe Argo, koji, sećanjem na Hrastov dom ptica, peva.

Jezik ptica

*Čudovišna, u beskrajnom samoosvetljenju, njihova
zaliha učenja;*

*A oni, prognani u skladnu ekstazu
I heroizam otkrivanja.*

(...)
– Da li se to drevno divljaštvo oprašta? –

Rembo (“Kretanje”)

Plemenita Astreja (samožrtvena Daleka) nije uspela da znanjima iz *sveta nadmesečevog* usavrši ljudsku prirodu, a samim tim ni da učvrsti (odveć kratkotrajan) pravedan poredak na Zemlji. Uspela je samo da usavrši Spekulum putem koga nebesnici osmatraju zbivanja na Zemlji, i time ublaži istoj krajnju presudu...

Ali, od prizora tog zemnog nesavršenstva umrlo je biće Mesečevo, ostavivši za sobom **jezovit huk**; istopilo se ono, te je od njegovog Lica ostao **srebrni rog**, kakav je ljudima služio tek za uspomenu na izgubljeno pravreme...

Tada se pojavila prva odmetnica Kosmopolisa, istim srpom naoružana i iz šume vrebajuća, Artemis (da li sama Astreja, u svom preobraženju?); ona koja je uporište dostojanstvu ljudskog roda pronašla u (ponovljenoj – izgubljenoj?) ophodnji sa divljim životinjama (posebno: noćnim pticama). Samosvojnost zveri beše kvalitet koji je uzmakao čoveku Kosmopolisa. Jer, zver je nosila u sebi latentnu moć saznanja, veću od sveg zvezdanog znanja: – *krik prvog pitanja*.

Uznos u Hiperboreju:

Oslobađanje Jednoroga

Potopljen grad – koji je rastao previše u visinu, u pokušaju da dohvati Veneru – prekriven je šumama koralna: svakom prestupniku toga grada zasebna koralna statua

patnje, odnosno, sediment bola koji je premašio granicu izdrživog. A statua koja otelovljuje najviše stradalačko stremljenje ovog grada, jeste statua Jednoroga: bleđa usnula devojka crnoljubičastih očiju, u čijim zenicama se ne ogleda *niko i ništa*, jer sadržaj njihove vizije premašuje *prag zamislivog*.

Ona beše jedina od preživelih stanovnika ostrvskog grada, jer ju je more izbacilo na prvo susedno kopno, ali je bila ugrabljena rukama jedne starice – odnesena u visoku kulu gde živiljaše u zatočeništvu: zbog odbijanja da prihvati staričinog sina, na njeno urođeno znanje namerenog čarobnjaka.

Imala je sa sobom *knjigu*, u koju su – poput tropskih lijana – uralasle otpale joj vlasi bleđozlatne kose, a čiju kopču niko nije umeo da otvori: to je mogao samo *koralni rog*, koji joj je noću izlazio iz čela, a zorom se vraćao nazad u žalostivu pećinu njenog uma.

Rog je imao svojstvo da ispušta jedinstven **podčujni zvuk**: onakav kakav je mogao da čuje samo onaj koji je bio u daljno-poredbenoj srodnosti sa njom. A to je bilo jedno posebno biće – koje je noću uletalo i izletalo kroz tamnički prozor njene sobe: poluzmaj, polučovek, u kome nijedna priroda nije uspevala da prevagne. Ono je jedino iščitavalo sadržaj njene knjige – *pesmu rasporeda sunčevih mrlja* – što je omogućavalo njegovim krilima da razviju vlastiti spektralni dezen. Tako je jedne noći uspeo da je na svojim novim – raskošnim – krilima iznese kroz uski prozor kule.

Ali starica je čula lepet krila i probudila se; dohvatila je svoje namagnetisano, krilima opremljeno ogledalo i s ruku ga pustila da poleti, da bi ih pratilo kroz šumu. Ogledalo joj je donelo tačan podatak gde se oni kreću i dokle su bili stigli. Starica pogledom umanjila i zatoči krilato biće u staklenu kuglu – koju ponese brzak šume. A odbegla devojka oseti ovo njegovo smanjivanje kao **stezajući obruč oko sebe**. Iscrpena otežanim disanjem, nije mogla da pojuri niz brzak i dohvati kuglu. Ostala je da leži na zemlji. Ali kada joj je rog ponovo izašao iz čela – zato da bi otključao knjigu koju je neprestano držala na grudima – oko nje se okupilo jato leptirova. Željni da unaprede svoja krila, prislušavali su žalopevni sadržaj knjige – koji joj je izlazio kroz jednorog.

Titraji krila okolo njenih grudi postadoše tako ujedinjeni da razbiše okivajući je obruč; uporedo: magnetno ogledalo starice. Tada se i krilato biće oslobodilo kugle i vratilo do svoje prave veličine. Krenuvši jedni drugima u susret – oslobođen čovek-zmaj i devojka okružena leptirovima – dogodio se čudnovat preobražaj: svi skupa postadoše nova vrsta, uspeta uz svetloprodužen rog – **nikao iz kopče njene knjige**; ljudi-leptirovi što odleteše u nedaleku, ali oblacima skritu zemlju klijanja džinovskog, lebdeći-izokrenutog drveća i cveća. Tu čekaše na preobražaj ljudskog roda – čiji je stub uznosa ovaj samonikli koralni zamak: jednorog neispevano-svetske žalosti.

Žalopev Mesečeve Boginje, što baca pogled u dubinu Spekuluma, preinačuje čitavu povest Zemlje...

Uzorni astralni svet, opticajni kristalni cvet, ili levak vihorskih elemenata, jeste *tavanski izmešten ostatak* jednog vremena – koje je *iscurelo* kroz paučinsku *mašnu*. Jedino srebrna kopča Knjige čuva sećanje na njega, koje se odigralo na južnoj Zemljinjnoj polulopti. Skriven sklad Dubine i Visine, što stoji u Spekulumu (Samostojnom Krilu Noći), omogućio je da se bez bojazni *iznova* prizove Dubina i time *produži* Visina (kljun

samosvesti, zarobljen u sferi). I to sve do tačke pronalaženja (oprečnim Ogdalom preotetog) Knjiškog jezgra-u-rasemenjavanju.

Međutim, taj vid *gornje-osmatračke* zaštite prestaje kada se zemni tragalac susretne sa *krajnosnim ponorom*; suoči sa Licem Svedoka, Gospom Strave; Okićenom Fasodom nečeg što se zbivalo unutar Olujne Sfere, usled čega je ova patvorila Njen udaljen, hladno-zvezdani izraz.

A to je **srce-pulsno, imenujuće** pogađanje one nepremostivo-odstojne, uvek već kolažno-pomerene, i time falsifikatne tačke – na kojoj stoji Tvorac Knjige; tačnije: *onaj* koji vrši šestarenje jezerskog kruga na kome *neznana* stoji i kliza se, bacajući vlastitu *senku* još u stihijskom pretpočetu; te koji vrši fragmentisanje jezerskog kruga koji je beskonačno deljiv, jer preklapa donju otežalu poluloptu, more prvog postanja. Otud sledi Rasklop ili Listanje Knjige. A potom nastupa povlačenje suznih trepavica osmatračevih iz mora te otežale plaveti, te građenje uvis žalopojne katedrale od inja; ponad svega uzdignuta **uska platforma**, gde stupa Dodatak Knjige, u vidu divovske moći usaosećavanja s *onim ustajalo-bezizraznim dole*. Dveri ukrštanja *gornjeg /upisivalačkog/* i *donjeg /ispisivalačkog/* ambisa, duž paučinastih stepenica Neba.

Iz Fasade uzduž naprsle Sfere najzad izbija Munja, čija bledozelena grančica proniče sive oblake: kamenite obale Hiperboreje. Tek time ona iscrtava put sublimacije gneva Potisnute.
